

Arrest

nr. 249 189 van 16 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VELLE
Drabstraat 18
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 juli 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 november 2020.

Gelet op het tussenarrest met nummer 247 752 van 19 januari 2021 waarbij de debatten worden heropend.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat K. VELLE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij wordt op 22 september 1985 in Suriname geboren en bezit de Surinaamse nationaliteit.

Op 27 juli 2020 geeft de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Betrokkene werd gehoord door de PZ Berlaar-Nijlen op 27/07/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: Z.,

Voornaam: B.

Geboortedatum: X

Nationaliteit: Suriname

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen-(aantal) dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 27/07/2020.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

■ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Volgens de verklaring van de nonkel zou de betrokkene reeds 2 jaar in België verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29

juli 1991, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) *in*uncto artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van 'alle beginselen van behoorlijk bestuur' en van 'de terugkeerrichtlijn'.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dat de beslissing van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie onterecht genomen werd. De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art. 8 van het EVRM, alsook de Rechten van het Kind geschonden worden indien verzoeker dient terug te keren naar Suriname.

- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Er werd geen onderzoek gevoerd naar het feit dat verzoeker een duurzame relatie heeft met mevr. K. D. Ondertussen bouwden zij hun oprechte relatie verder uit en neemt verzoeker ook de zorg van de 2 kinderen van zijn partner mede op zich.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel.

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming.

De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Ook stelt men dat er een risico op onderduiken bestaat voor verzoeker. Dit is manifest onjuist!

Uit het dossier blijkt immers duidelijk dat verzoeker verblijft bij zijn nonkel en dienvolgens zijn adres gekend is, waardoor er van onderduiken door verzoeker geen sprake kan zijn.

Dit risico bestaat dan ook NIET in hoofde van verzoeker.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Daarnaast werd verzoeker niet grondig gehoord over zijn sociale en familiale situatie in België, alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Nogmaals, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast 2. De

maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 1° van de vreemdelingenwet.

Dergelijke beslissing houdt in dat verzoek er het grondgebied dient te verlaten. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 1° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan: de hoorplicht is bijgevolg van toepassing.

Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren.

Ik verwijs hierbij tevens naar het arrest van uw Raad (arrest nr. 184.616 in RVV 202254). Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker. Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoeker en zijn gezinsleven. dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel! Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

- Schending van artikel 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM)

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat hij een relatie onderhoudt met zijn partner, mevr. K. D.

De terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst betekent een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende: "... 1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s'lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen... "

In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven.

Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land.

Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 EVRM definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven.

Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven.

In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoeker heeft een oprechte relatie met mevr. K. D.

Ondertussen bouwden zij hun oprechte relatie verder uit en neemt verzoeker ook de zorg van de 2 kinderen van zijn partner mede op zich.

Bijgevolg dient een schending van artikel 8 EVRM te worden weerhouden.

Een bevel afleveren om het grondgebied te verlaten, vormt zonder enige twijfel een inmenging in het gezinsleven van verzoeker.

Verzoeker wordt immers verplicht om het land te verlaten waar hij zijn gezinsleven uitoefent.

- Schending van Internationaal Verdrag Rechten van het Kind

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "... Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land...". Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind. De partner van verzoeker heeft 2 kinderen uit een vorige relatie. Verzoeker neemt de zorg en opvoeding van de kinderen mee op zich.

Tevens geldt art 9 van het Internationale Verdrag betreffende de Rechten van het Kind: "...1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind. 2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen. 3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind...".

Hier wordt met het welzijn van de kinderen en hun belangen gespeeld, in de meest negatieve zin.

Verzoeker neemt nl. de vaderrol op zich.

Het EHRM heeft zich reeds uitgesproken in een vergelijkbare zaak, nl : Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011 In dit arrest wordt het volgende vermeld: §1. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Court's judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had also assumed their daily care since her separation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children's lives. §2. Also, an equally important consequence of the said judgment of 24 May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant. §3. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two-year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the decisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their separation would be permanent or temporary is in the realm of speculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnerable, as held by the minority of the Supreme Court.

Verwerende partij dient rekening te houden met de kinderen van de partner en het feit dat verzoeker hiervoor optreedt als vaderfiguur. De belangen van het kind dienen vooropgesteld te worden. Dit is geenszins gebeurd.

Als het over kinderen gaat dient verwerende partij op zijn minst een humaan terugkeerbeleid te hanteren. Uit de bestreden beslissing blijkt echter op geen enkele manier dat met dit alles rekening werd gehouden.

- Schending van de 'Terugkeerrichtlijn'

Verzoeker heeft voor dit bevel om het grondgebied te verlaten nooit eerder begeleiding of steun gekregen met het oog op een eventuele terugkeer om het zo voor verzoeker mogelijk te maken om eventueel vrijwillig terug te keren, wat in strijd is met de Europese terugkeerrichtlijn die opgenomen is in onze Belgische wetgeving.

Bij de omzetting van de Europese richtlijn heeft men in de Belgische wetgeving opgenomen dat de voorrang moet gegeven worden aan de vrijwillige terugkeer en pas nadien ruimte gemaakt kan worden voor de gedwongen verwijdering van vreemdelingen.

Zoals reeds gesteld is er hoegenaamd geen sprake van enig risico op onderduiken.

Er wordt verzoeker geen enkele kans geboden om vrijwillig het land te verlaten. Dat dit een ernstige schending uitmaakt op de terugkeerrichtlijn die voorschrijft dat het voor betrokkenen mogelijk moet worden gemaakt om eventueel vrijwillig terug te keren."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en evenzeer artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.

De bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag van de bestreden beslissing, met name artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet, alsook de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen, met name dat verzoeker niet over de vereiste documenten beschikt om in het Rijk te verblijven. Er werd vastgesteld dat de verzoeker geen geldig paspoort had en noch over een geldig visum of verblijfstitel beschikte op het ogenblik van zijn arrestatie.

De bestreden beslissing motiveert eveneens aangaande de artikelen 3 en 8 van het EVRM en aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Daarbij wordt vastgesteld dat de verzoeker op geen enkel moment heeft verklaard over een gezinsleven te beschikken in België, of minderjarige kinderen te hebben in het Rijk, noch heeft zij gewag gemaakt van medische problemen.

Daarnaast verwijst de bestreden beslissing ook nog naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat er geen termijn wordt opgelegd voor vrijwillig vertrek om reden van een risico op onderduiken en omdat verzoeker niet heeft meegewerkt met de overheden. Tevens verduidelijkt de bestreden beslissing waarom er een risico op onderduiken bestaat, met name omdat de verzoeker na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen de voorziene termijn. Er wordt nog verduidelijkt dat de nonkel van verzoeker verklaarde dat deze reeds 2 jaar in België verblijft. Daarnaast verduidelijkt de bestreden beslissing ook nog wat bedoeld wordt met het niet meewerken met de overheden. Zo wordt gesteld dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de termijn van artikel 5 van de Vreemdelingenwet en evenmin het bewijs levert dat hij op hotel logeert.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing aldus formeel gemotiveerd is. Waar de verzoeker laat uitschijnen dat hij het niet eens is met de inhoud van de bestreden beslissing en aldus de motieven bekritiseert, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal verder worden onderzocht vanuit dit oogpunt.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden. De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

In eerste instantie stelt verzoeker dat hij een duurzame relatie heeft met mevrouw K.D. en de zorg op zich neemt van de kinderen van zijn partner. Hij stelt dat er geen rekening werd gehouden met deze gegevens.

Vooreerst merkt de Raad op dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker een duurzame relatie heeft en ook nog eens de zorg op zich neemt van de kinderen van zijn partner. Ook bij het verzoekschrift wordt niet het minste begin van bewijs bijgebracht. Dit blijkt dan ook een blote bewering te zijn.

Hiermee toont hij geheel niet aan dat de beslissing niet correct werd gemotiveerd of gebaseerd is op een onzorgvuldig onderzoek.

Verder betoogt hij dat er onterecht werd vastgesteld dat er sprake is van een risico op onderduiken.

De verzoeker stelt dat zijn adres gekend is. Hij verblijft immers op het adres van zijn nonkel, zodat er geen sprake kan zijn van onderduiken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd aangetroffen in een appartement in Nijlen naar aanleiding van een interventie voor slagen en verwondingen. Hij was verstopt in het toilet. Hij verklaarde op vakantie te zijn in België en van Nederlandse nationaliteit te zijn. Uiteindelijk verklaarde een bewoner van het appartement dat verzoeker reeds 1 maand illegaal in dit appartement verblijft. Later komt de nonkel van verzoeker ter plaatse en die verklaart dat zijn neef al twee jaar illegaal in België verblijft en dat hij niet van Nederlandse, maar Surinaamse nationaliteit is.

Uit deze gegevens kan de Raad niet afleiden waar de werkelijke woonplaats van verzoeker is, noch blijkt hieruit dat hij op het adres van zijn nonkel verblijft.

Tevens blijkt niet dat de verzoeker de concrete motieven van de beslissing weerlegt. Aldus toont de verzoeker niet aan dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat er een risico op onderduiken bestaat. Noch een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt op dit punt aannemelijk gemaakt.

Voorts stelt verzoeker dat hij niet gehoord werd aangaande zijn sociale en familiale situatie in België. Dienaangaande merkt de Raad op dat de verzoeker op het moment van zijn arrestatie werd gehoord door de politie. Hij had op dat ogenblik de mogelijkheid om het bestuur te informeren over zijn sociale en familiale situatie, doch heeft hij dit nagelaten. Hij beperkte zich ertoe te stellen dat hij op vakantie was en dat hij in Nederland woonde. Bovendien brengt de verzoeker niet het minste begin van bewijs bij van zijn verklaring als zou hij in België over een sociale en familiale situatie beschikken. Hiermee maakt hij noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht of van de motiveringsplicht aannemelijk.

Waar de verzoeker ook nog de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, wijst de Raad erop dat het eerst aan verzoeker is om het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Zoals hiervoor reeds werd vastgesteld heeft de verzoeker op geen enkel moment tijdens zijn arrestatie, waarbij hij uitdrukkelijk gehoord werd, aangegeven dat hij een gezinsleven had in België. Integendeel hij verklaarde in België te zijn op vakantie en in Nederland te wonen. Ook bij zijn verzoekschrift brengt hij niet de minste indicatie van het bestaan van een gezinsleven. De verzoeker kan de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet dienstig aanvoeren.

Wat betreft de schending van het internationaal verdrag van het Kind, merkt de Raad in de eerste plaats op dat artikel 9 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het kind geen directe werking heeft, daarnaast brengt de verzoeker geen enkel begin van bewijs aan van het bestaan van minderjarige kinderen waarover hij de zorg zou hebben. Zijn betoog kan dan ook niet worden gevolgd.

Wat betreft de aangevoerde schending van de terugkeerrichtlijn, waarbij verzoeker stelt dat hij de kans moet krijgen om vrijwillig terug te keren, terwijl dat hier niet is gebeurd, merkt de Raad op:

Bij de omzetting van de Europese richtlijn heeft men in de Belgische wetgeving inderdaad opgenomen dat de voorrang moet gegeven worden aan de vrijwillige terugkeer en pas nadien ruimte gemaakt kan worden voor de gedwongen verwijdering van vreemdelingen, doch tevens werd voorzien dat hiervan kon afwijken worden indien er een risico was op onderduiken. In dergelijke geval kan beslist worden om geen termijn te geven om het grondgebied te verlaten. Dit is in casu het geval. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat dat in strijd zou zijn met de Terugkeerrichtlijn. Dit staat ook zo te lezen in artikel 7 lid 4 van de Terugkeerrichtlijn.

Verder dient te worden opgemerkt dat de verzoeker niet aantoont welk belang hij heeft bij deze grief. Hij werd inderdaad vastgehouden met het oog op terugkeer, doch inmiddels is de verzoeker vrijgesteld en blijkt niet dat hij reeds vrijwillig uitvoering heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU